

dygtige og nidkære Lærere vil stadig være fristet til at indbynde sig hos Befolkningen ved Indrømmelser, der skade Skolen, eller paa Omraader, der ikke komme Skolen ved. Et andet Forslag, som var stillet af et Mindretal i Folketinget, var for saa vidt bedre, som det indeholdt visse Garantier imod, at Skolekommissionen og Kommunalbestyrelsen bleve som to frigsførende Magter, hvor den ene stillede Krav og den anden betalte, visse Garantier imod, at Skolekommissionen ikke som Regel blev en Institution af ensidig politisk Farve med Udelukkelse af Minoriteternes Ret, men ogsaa et saadant Forslag maa vi bestemt modsætte os som unyttigt og langt fra uden Farer, og vi stille derfor kun Forslag om, at Paragrafferne udgaa.

Til §§ 17 og 18.

Paragrafferne, som ere foreslaaede af Folketinget, ophæve de taldsberettigede Myndigheders Ret til at skønne om alle Ansøgerees „Stikketid og Bærdighed“ og gøre i det hele Raldsretten temmelig illusorisk. Regeringsforslaget gaar ved Bestemmelsen om, at den kaldende Myndighed kan udstyde indtil en Tredjedel af Ansøgerne, noget videre end den bestaaende Lov, men der er i vore Dage den Mangel ved dette Forslag, at det har beholdt den personlige „Bærdighed“ som Genstand for Myndighedernes Skøn, og at det paa den anden Side ikke bestemt nok kræver forudgaaet Virksomhed i Skolens Tjeneste for Uen- eller Førstelærere. Vort Forslag tager særligt Sigte paa dette sidste, samt paa at hjælpe lidt paa de i denne Lov noget stedmoderlig behandlede Andenlærere, og til Gengæld ophæver det Skønnet om den personlige „Bærdighed“ og begrænser Udstydningsretten saa meget, at den absolut ikke bliver tillagt de taldsberettigede mere Myndighed, end de nu have. Vi betragte derfor ogsaa vort Forslag, som et Mæglingsforslag, thi vi gaa ud fra, at Bestemmelsen om 3 Maas Virksomhed i Skolens Tjeneste fra alle Sider vil blive indrømmet, at være til Skolens Gavn og stemmende med Retfærdighed. Men de fleste af Flertallet mene i

øvrigt, at det rigtigste vilde være, at de taldsberettigede indstillede, og Kommunalbestyrelsen valgte, og vi forbeholde os al mulig Frihed, til i Fremtiden at indtage dette Standpunkt, hvis nærværende Lovforslag ikke bliver til Lov.

Til § 19.

Paragraffen stiller Læreren i en pinlig Afhængighed af den Befolkning, hvis Børn han underviser, og vi kunne ikke paa nogen Maade være med til Bestemmelser, der udsætte selv de dygtigste og bedste Lærere for Afstedigelse eller Forsøg paa Afstedigelse, fordi han maaste, politisk eller religiøs Henseende ikke er af samme Mening som Flertallet af Kommunens Beboere. Vi finde det ogsaa uheldigt, at Staten i alle Tilfælde skal være med til at betale Pensionen, selv om Afstedigelsen efter Statsmyndighedernes Mening var aldrig saa uretfærdig. Vi foreslaa derfor, at Paragraffen udgaa.

Til § 20.

Ændringen er nødvendiggjort ved vor Stilling til Paragraffen om Skolekommissioner.

Til § 21.

Folketingets Bestæring af de højeste Lønningssatser paa mellemste og højeste Skalaer, forekommer det os, saa meget mere uretfærdig, som Regeringsforslaget omtrent kun svarede til, hvad der nu er almindelig Lønning i de større Byer, og ganske særlig gaar det ud over Overlærerne, hvis Tillæg begynder ved de sidste Trin, og som derfor, foruden hvad de senere berøves, miste henholdsvis 100 og 200 Kr. fra Begyndelsen af. Efter vor Mening maa en Lærers Løn ogsaa noget rettes efter den mellem hans Omgivelser herskende Levefod, og vi anse det for at være af den største Betydning for Folkeskolen, at den i alt Fald har nogle Embeder saaledes aflagte, at de dygtigste og intelligenteste mellem dem, der vælge Lærervejen, kunne være tjente med at virke deri. Det er ogsaa for os her et Moment af Betydning, at naar Statsstiftudet for Byernes Bedkommende først begynder midt paa Skalaen, have Byerne ogsaa